

DE
KLIMAAT
VLUCHTELING

DIRK VANDERLINDEN

*COAUTEUR
BEATRIJS VERMAERCKE*

**DE
KLIMAAT
VLUCHTELING**

*EEN JONGE VROUW VECHT
VOOR HAAR GELIEFDE EN HAAR
GEBORTESTAD*

*Voor alle jongeren
die zich vandaag inzetten
voor een duurzame toekomst.*

*'Elk element is één,
één element is geen.
Vanwaar ze ook kwamen,
alles komt samen.
Volg je gevoel
en vind je hogere doel.'*

– Beatrijs Vermaercke –

HARTELIJK DANK...

De idee om een thriller te schrijven over klimaatverandering en de mogelijke intriges errond stond al een tijdje op mijn onderwerpenlijstje. Ze kreeg pas vaste vorm toen Beatrijs en ik in december 2019 beslisten om dit onderwerp echt als het centrale thema te gebruiken voor deze Vandiesel-thriller.

Toen een collega me vroeg wat het onderwerp van het volgende boek zou worden, antwoordde ik: “Klimaatverandering”.

Hij keek me aan en vroeg me of ik hem in de maling nam. Hij is namelijk een expert op vlak van milieu en klimaatverandering, maar ik bevestigde hem dat het menens was.

Hij vond dat een vrouw de hoofdrol moest krijgen en gaf ook aan dat, in sommige landen, milieuzaken en maffia vaak dicht bij elkaar liggen of zelfs verstrengeld zijn.

Die informatie legde ik op tafel bij de volgende brainstormsessie die Beatrijs en ik hadden en een paar uur later stond het stramien voor dit boek uitgetekend op 14 A4-bladzijden met ideeën, schema's en mogelijke verhaallijnen.

Zo begonnen we aan een meeslepend (fictief) verhaal over de grootste collectieve uitdaging waarmee de mensheid vandaag geconfronteerd wordt. Een thriller met herkenbare personen en situaties die aantoon dat er nog een kans bestaat om gemeenschappelijke vooruitgang naar een duurzame toekomst te maken (naar een citaat van Ban Ki-moon).

Onze samenwerking leidt elk jaar weer tot magisch ‘leesvuurwerk’ dat je helemaal meeneemt naar de wereld van de Vandiesel Company. Het is een levensecht verhaal geworden met alweer een internationale dimensie en personages en emoties die uit het leven geplukt zijn.

Door allerlei omstandigheden, overvolle agenda's en andere prioriteiten belandde de Raad der Wijzen in een sabbatjaar.

Gelukkig werd hun taak meer dan waardig overgenomen door Jean-Luc Mélard en Liesbeth Verlinden. Ik wil hen graag bedanken voor hun enthousiasme, de lange gesprekken die we hadden en de inzichten die ze me bijbrachten, zodat ik die daarna met Beatrijs kon delen.

Ook Els Bouckaert, die heel enthousiast was om te proeflezen, en An Vermaercke, die de eindredactie verzorgde, droegen bij tot het eindresultaat dat hier nu ligt.

Veel dank aan Julie De Coninck van uitgeverij Borgerhoff&Lamberigts, voor de fijne samenwerking.

En dan jullie, onze lezers: dank jullie wel allemaal!

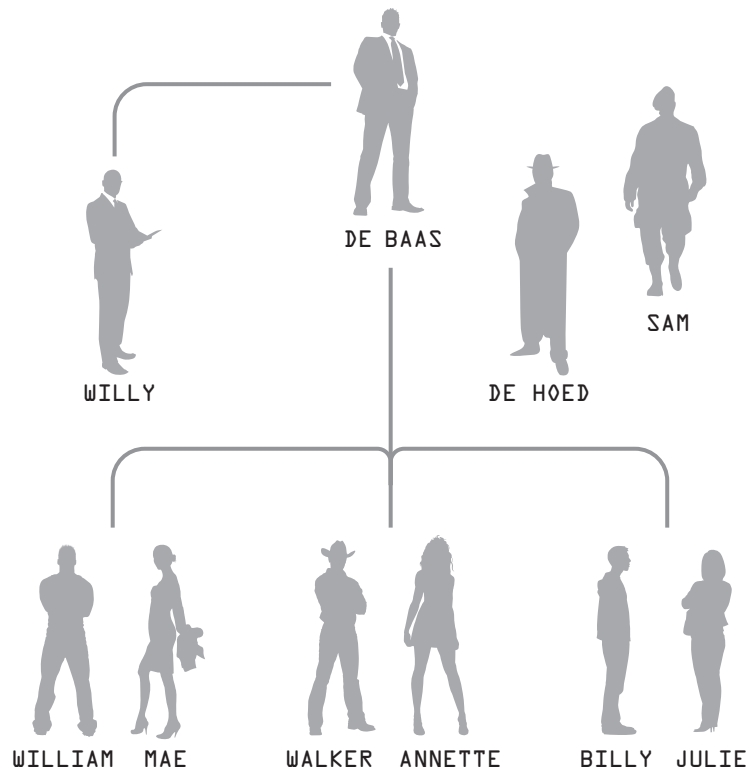
Veel leesplezier,

Dirk

De Vandiesel Company is een supranationaal team dat door verschillende overheden ingehuurd wordt om kritieke situaties en problemen op te lossen waarvoor officieel geen leger- of politie-eenheid kan of mag ingezet worden.

Het team bestaat uit drie vrouwen en vijf mannen. De teamleden zijn van verschillende nationaliteiten en hebben allemaal een andere achtergrond. Zin voor avontuur, onverschrokkenheid, inventiviteit en gevoel voor humor zijn kenmerken die elk lid van de Vandiesel Company intrinsiek in zich heeft.

WILLIAM VANDIESEL

William Vandiesel is de spilfiguur van de Vandiesel Company. Hij is de nazaat van de legendarische piraat Jack Vandiesel en als dusdanig zijn enige echte erfgenaam.

William is een levensgenieter, maar toch is hij een keiharde werker die altijd in de line of fire staat en vooral een teamgenoot op wie iedereen altijd kan rekenen. Hij voelt intuïtief zaken aan waar anderen geen voeling mee hebben.

Hij heeft al een paar keer een goede klik gehad met een vrouw, maar op liefdesvlak wil het niet echt lukken voor hem.

DE BAAS

Jack Winters, beter bekend als 'de baas', is een voormalige CIA-topman en is ook de contactpersoon voor de officiële instanties in de verschillende landen.

Hij leidt de Vandiesel Company vanuit de Operations Control Room (OCR) in de Brusselse Marollen. Tijdens een operatie eist hij ijzeren discipline en onvoorwaardelijke opvolging van zijn bevelen, maar daarbuiten is hij als een vader voor zijn team.

WILLY

Willy is een Amerikaan en ex-CIA-agent met heel wat ervaring op het terrein. Hij is de logistieke verantwoordelijke bij de Vandiesel Company. Zijn werkterrein is de Operations Control Room (OCR). Hij komt nog slechts af en toe op het terrein, maar is wel alomtegenwoordig door zijn centrale rol in de activiteiten. Willy is getrouwd met Mae. Ze verloren hun eerste kindje tijdens de zwangerschap. Sindsdien zijn ze kinderloos gebleven.

MAE

Op het terrein vormt ze meestal een team met William Vandiesel. Ze is een experte op het gebied van oosterse gevechtskunsten. Ze is ingenieur van opleiding en heeft een grote technische kennis. Haar oosterse roots, maar vooral haar pittig karakter, speelt ze vaak uit om haar doel te bereiken in volle actie. Mae is een knappe, Aziatische vrouw. Zij is getrouwd met Willy. Ze wilden samen graag een kind, maar Mae kreeg een miskraam.

WALKER

Jacques Vanderstappen is een Belgische politieagent die gedetacheerd is bij de Vandiesel Company. Zijn naam is een typisch Belgische combinatie van een Franstalige voornaam met een Vlaamse familienaam. Omdat dat te moeilijk in de mond ligt voor William, werd hij binnen het team omgedoopt tot Jack Walker. De meesten noemen hem gewoonweg 'Walker'. Walker was al sinds de eerste dag helemaal weg van Annette, die ook deel uitmaakt van het team. Op professioneel vlak vullen ze elkaar perfect aan. Privé hebben ze samen al heel wat woelige wateren doorzwommen.

ANNETTE

Annette Spijker is een Amsterdamse agente die door de Nederlandse overheid is gedetacheerd bij de Vandiesel Company. Ze is een roodharige, wulpse vrouw die niet op haar mondje gevallen is. Sinds het eerste boek heeft ze een klik met Walker. Zowel professioneel als op liefdesvlak delen ze dezelfde passie.

BILLY

Billy is een jonge Zweed, die bij de Vandiesel Company terechtgekomen is na een korte carrière bij de Zweedse marine, waar zijn vader opperbevelhebber is. Hij heeft een grote kennis van het maritieme gebeuren en is gepassioneerd door de natuur in het algemeen. Billy is binnen het team de expert in survivaltechnieken. Meestal vormt hij een duo met Julie, met wie hij getrouwd is en sinds kort een dochtertje, Dagne, heeft.

JULIE

Julie Townsend is een jonge, Britse geheim agente. Ze heeft zich gespecialiseerd in grime en maquillage en kan daarmee iemand een ware gedaanteverwisseling laten ondergaan. Ze is onverschrokken en vooral spontaan. Daardoor komt ze soms in situaties terecht die niet altijd even veilig zijn, maar ze slaat zich er altijd doorheen. Samen met haar grote liefde Billy vormt ze een niet te onderschatten duo waar de Vandiesel Company heel wat aan heeft.

SAM

Sam, 'de Bonsaiman', is een Belgische militair die als gelegenhedsagent voor de Vandiesel Company werkt. Hij is getraind in Special Ops en gespecialiseerd in overlevingstechnieken. Waar anderen afhaken, begint de fun pas voor Sam. Zijn oosterse kennis wendt hij met precisie aan voor zowel het cultiveren van bonsaiboompjes als het uit de weg ruimen van lastposten. Zijn hoge zengehalte zorgt voor een unieke band met William.

DE HOED

'De Hoed' is een personage dat een geringe, maar vaak cruciale rol speelt in de Vandiesel Company. De man is een goud- en muntenhandelaar die zijn hoofdkwartier in Brussel heeft, vlak bij de thuishaven van de Vandiesel Company. Het team kan een beroep doen op hem als ze een expert nodig hebben in delicate zaken. Ze weten dat ze altijd op hem kunnen rekenen.

VOORAF

ATHENE_ PIRAEUS_ FRANCESCO MOROSINI

26 september 1687. De graaf van Koenigsmark was in de vroege ochtend, op bevel van commandant Francesco Morosini, begonnen met het bombardement van de Akropolis, waar de Ottomanen zich verschanst hadden en hun munitiedepot ondergebracht hadden.

Twee maanden eerder was Morosini samen met de graaf van Koenigsmark en 9.800 mannen in het holst van de nacht aangekomen in de haven van Piraeus. Ze hadden in die twee maanden tijd samen met hun Griekse medestanders de benedenstad helemaal opnieuw veroverd en de Ottomanen teruggedrongen tot op de Akropolis. Vandaag werd de eindstrijd ingezet.

Francesco Morosini stond als eerste bij de grote commandotent net buiten het centrum van de stad. De Italiaanse en Griekse brigadecommandanten kwamen een voor een aan en salueerden eerbiedig. Morosini had een zeer uitgekiend plan opgesteld waarbij hij Koenigsmark opgedragen had zo veel mogelijk op de Akropolis te richten om zo weinig mogelijk schade te veroorzaken aan de toegangswegen ernaartoe. Zijn plan was de Ottomanen eerst de nodige stress te bezorgen door hen te bestoken met zijn kanonnen om daarna, eenmaal ze gedesoriënteerd waren, zijn manschappen de Akropolis te laten binnengaan. Hij wilde het zichzelf niet extra moeilijk maken door Koenigsmark de weg naar de Akropolis kapot te laten schieten.

Hij zag dat al zijn commandanten present waren en liep als eerste de grote tent in om de laatste briefing te geven.

Terwijl de commandanten ook de tent betraden, weerklonk er plots een reeks ontploffingen. Veel luider dan de inslagen van de kanonskogels die hij tot nu toe gehoord had.

Een van de wachten kwam naar binnen gelopen en riep dat de kanonskogels het munitiedepot van de Ottomanen geraakt hadden.

“Hun munitiedepot is ontploft!” riep de soldaat.

De commandanten draaiden zich met boze blik om, maar kregen de kans niet om te reageren, want Francesco Morosini liep meteen naar buiten om het met zijn eigen ogen te zien.

Hij zag een enorme zwarte rookpluim opstijgen boven de Akropolis en beseftte dat zijn zorgvuldig uitgekiend plan al achterhaald was.

“Verzamel de mannen en trek ten aanval!” riep hij naar zijn commandanten.

Die haastten zich terug naar hun brigades en lieten meteen verzamelen blazen. De soldaten werden bruusk uit hun ochtendroutine gehaald en moesten halsoverkop het gevecht in.

De aanstormende Venetiaanse en Griekse troepen zagen een enorme brand op de Akropolis, maar aarzelden geen seconde. De Ottomanen waren de vijanden van Venetië en Athene en hadden zich op onrechtmatige wijze tot heersers van Griekenland uitgeroepen. De commandanten vuurden hun troepen aan.

Bij aankomst op de Akropolis zag Francesco Morosini dat het Parthenon in brand stond. De kanonnen van Koenigsmark waren efficiënter en verwoestender geweest dan hij ooit had durven dromen.

De Ottomanen waren totaal verrast geweest door die ongewone aanval en de meesten gaven zich zonder slag of stoot over.

Tegen de middag was ongeveer driekwart van de 9.800 Venetiaanse soldaten boven op de Akropolis. Morosini kreeg de melding dat de pasja en zijn zoon gedood waren. Hij eiste dat men hem hun hoofden zou brengen voor hij de strijd zou staken. Een paar minuten later brachten de soldaten van de 3de brigade de beide lijken tot bij hem.

De bevelhebbers van het Ottomaanse garnizoen gaven zich over toen ze zagen dat hun leider en zijn zoon niet meer waren.

Morosini aanvaardde de overgave en zei dat het leven van de Ottomanen gespaard zou worden als ze meteen vertrokken en enkel meenamen wat ze zelf konden dragen.

“Al de rest is voor ons!” riep hij.

Zijn mannen staken hun wapens in de lucht en bejubelden hun aanvoerder.

“Laten we de overwinning vieren!”

Zijn commandanten volgden hem terug naar het basiskamp aan de rand van de stad terwijl de soldaten aan het drinken, plunderen, roven,

moorden en verkrachten sloegen. De bewoners van de Akropolis, zo'n 2.500 mannen, vrouwen en kinderen, waren hun eerste slachtoffers. De soldaten waren hongerig, hadden dorst en waren vooral uitzinnig omdat ze al zolang onderweg geweest waren. Deze overwinning bracht een voorlopig einde aan hun strenge soldatenleven.

Toen de zon stilaan begon onder te gaan, lag de Akropolis vol lijken en gewonden. Overal was gekerm en gejammer te horen van Ottomanen, Grieken en gewonde Venetianen.

Het was op dat moment dat Francesco Morosini met zijn paard terug de Akropolis kwam opgereden. Hij was slechtgezind, want in plaats van complimenten en eerbetoon had hij de volle laag gekregen van zijn commandanten. Ze hadden zich tegen hem gekeerd en hij had de overgrote meerderheid door zijn lijfwachten laten doden.

Een van de priesteressen van de Athenatempel die ongedeerd gebleven was, was naar buiten gekomen om het drama te overzien. Ze zag een Venetiaan op zijn paard haar richting uitkomen en liep naar binnen om zich opnieuw te verstoppen, maar was niet snel genoeg. Ze werd ingehaald voor ze goed en wel in het midden van de tempel was. De man pakte haar bij de haren en sleurde haar zonder genade op de grond. De vrouw keek hem zonder vrees aan en onderging het brute geweld dat haar aangedaan werd.

Francesco Morosini was even uit zijn lood geslagen, maar amper een fractie van een seconde later kwam een niet te onderdrukken woedebui op. Hij liet zich met beide knieën op haar vallen en sloeg haar tot bloedens toe. Daarna stond hij op en schopte haar verrot tot ze niet meer bewoog. Hij keek op haar neer, boog voorover en draaide haar op haar rug. Hij scheurde haar kleding van haar lichaam en liet zijn broek zakken.

Een paar minuten later liep hij, enigszins tot rust gekomen, naar buiten. Hij keek zelfs niet om naar de vrouw die hij daar voor dood achterliet. Het was namelijk een Griekse die voor hem niets betekende. Hij besteeg zijn paard en zag de zon zachtjes wegzakken in de golf van Egina terwijl haar stralen de twee leeuwen van Piraeus streelden.

De volgende ochtend reed Francesco Morosini met zijn lijfwachten naar Piraeus en gaf er de opdracht de beide leeuwen, die de haven bewaakten, naar Venetië te transporteren.

“Ondankbare Grieken”, zei hij toen hij met zijn vertrouweling, de graaf van Koenigsmark, aan boord van het schip ging dat de twee leeuwen naar Venetië zou brengen.

De toekomstige doge draaide zich om, keek naar Athene en zag nog steeds een rookpluim boven de Akropolis hangen.

ATHENE_ SCHOOL OF FINE ARTS_ CYRILLOS ANTONIOU

De jonge Cyrillos Antoniou liep het schildersatelier van de kunstacademie in, pakte zijn spullen en ging aan het werk.

Zijn mentor kon zijn klok gelijkzetten op het komen en gaan van de jongeman. Hij was bijna autistisch regelmatig wat zijn aanwezigheid in het atelier betrof.

“Goedemiddag, Cyrillos,” zei de man, “hoe gaat het met jou?”

Cyrillos haalde zijn schouders even op zonder de man aan te kijken en ging door met zijn voorbereidingen.

“Je schilderij vordert goed.”

De jongeman haalde opnieuw zijn schouders op terwijl hij het laken van het onafgewerkte schilderij haalde en twee stappen achteruit zette. Zijn mentor kwam naast hem staan en bekeek het schilderij samen met hem.

“Kan je er iets over vertellen?”

Cyrillos schudde zijn hoofd en zei dat hij dat op dit moment nog niet kon.

“Misschien later”, zei hij nog.

“Dat zeg je bij elk schilderij”, lachte zijn mentor terwijl hij zijn hand op diens schouder legde.

Cyrillos zette snel een stap opzij zodat het fysieke contact verbroken werd. Zijn mentor voelde aan dat hij weer wat meer afstand moest nemen, want de jongeman was vandaag extra gespannen.

Hij was de meest begaafde kunstenaar die in de laatste tien jaar aan de kunstacademie gestudeerd had, maar hij was ook ongelooflijk getormenteerd. Zijn schilderijen werden door alle Griekse en zelfs een paar

internationale critici de hemel in geprezen en galerijhouders uit de belangrijkste steden boden hem tentoonstellingsruimte aan.

Cyrillos’ mentor keek op de grote klok die aan de wand van het atelier hing en wist dat de jongeman over twee minuten zou beginnen met afronden voor vandaag. Het was bijna op de seconde af dat Cyrillos exact twee minuten later opnieuw twee stappen achteruitzette en zijn vorderingen van de dag bekeek. Hij pakte zijn spullen, liep ermee naar de stockageruimte en kwam een paar minuten later terug.

“Tijd voor een koffie zodat de verf kan drogen”, zei zijn mentor.

Cyrillos knikte. Ze liepen naar de grote cafetaria en bestelden koffie aan de bar. De vrouw achter de bar vroeg of ze die zelf wilden opgieten of niet. Cyrillos knikte. Het was zijn afrondingsritueel, waardoor hij net lang genoeg uit het atelier kon wegblijven zonder met de anderen te hoeven spreken. Zijn mentor kwam bijna elke dag mee, maar die accepteerde zijn geslotenheid of deed er toch een poging toe.

Hij pakte de koffie en de suiker en deed hem in het kannetje. Daarna goot hij er het hete water, dat net niet kookte, over en keek tevreden toen er schuim bovenaan in het kannetje verscheen.

“Volgens mijn moeder zou je hem nu nog een keer op het vuur moeten zetten om te laten doorkoken”, zei zijn mentor. Cyrillos schudde zijn hoofd. Hij schonk een kopje voor zijn mentor vol en vervolgens een voor zichzelf.

“Koffie is het beste medicijn tegen ochtendhumeur”, lachte zijn mentor, “het beste gezelschap voor het middaguur en de opkikker voor de avond.”

Cyrillos pakte zijn kopje, zette het aan zijn lippen en zoog eerst het schuim naar binnen. Daarna, zonder het kopje los te maken van zijn lippen, dronk hij het in één teug zo goed als leeg. Het laatste restje, dat doordrenkt was met drab, dronk hij nooit op.

Het volgende halfuur zaten ze bijna de hele tijd zwijgend tegenover elkaar in de cafetaria. Exact dertig minuten later, alsof hij ergens in zijn lichaam een klok had zitten die nooit ook maar een seconde afweek, stond hij op. Hij pakte de kopjes en het kannetje en bracht alles terug naar de bar. Daarop draaide hij zich om en liep zonder omkijken de cafetaria uit. Zijn

mentor liep naast hem en besloot voorlopig niets te zeggen, want Cyrillos straalde vandaag alleen maar hoogspanning uit.

Toen ze het atelier binnenkwamen, bekeek Cyrillos' mentor het schilderij en zag de vorm van een gekwelde geest die je van dichtbij niet kon zien. "Wanneer ga je eens met mij praten?" vroeg hij.

Cyrillos voelde even aan het doek, pakte het laken en drapeerde het er zorgvuldig over. Zoals elke dag. Daarop draaide hij zich om en zei: "Tot morgen." Cyrillos' mentor was blij dat de jongeman toch twee woorden gesproken had. Dat betekende dat hij nog niet helemaal geblokkeerd zat of verder afgleed in zijn kwelling.

De kunstacademie lag tussen de haven van Piraeus en de Akropolis. Cyrillos had de vaste gewoonte om elke dag, na zijn werk in het schilderatelier, een wandeling te maken tot in de haven. Elke dag bleef hij staan op de plaatsen waar de leeuwen gestaan hadden en voelde het gemis. Hij was een kunstenaar die zowel schilderde als beeldhouwde en het feit dat de leeuwen in een ver verleden gestolen waren, deed hem pijn. Het ergst van al was dat de dieven hun snode daad nooit ontkend hadden en bovendien zijn volk er nog vaak mee uitlachten.

Hij ging op de havenmuur zitten, pakte zijn schetsboek en begon te tekenen. Vandaag tekende hij, in trance, een tafereel van de slachtpartij die de Venetianen hier eeuwen geleden aangericht hadden onder het mom van bescherming tegen de Ottomanen. Het werd een bijzonder sterk beeld van de strijd tussen goed en kwaad dat als vanzelf uit zijn potlood vloeide. Slechts met enkele kleurpotloden bracht hij sprekende kleuraccenten aan, die het geheel nog meer punch gaven.

Toen de zon bijna helemaal onder was en de ferry van Poseidon Lines uitvoer, klapte Cyrillos zijn schetsboek dicht en liep de haven uit. Hij nam de bus tot bij de Akropolis, liep naar de oude Athenatempel en ging zitten in het midden van wat ooit de grote zaal van de tempel geweest was. Hij sloot zijn ogen, ademde een paar keer diep in en uit en liet dan de schimmen uit het verleden binnen. Zij waren de enigen die toegang kregen tot zijn wezen, tot zijn essentie.

Het was al behoorlijk laat op de avond toen hij de Akropolis verliet en door Plaka liep. Het was de eerste van de maand, de verjaardag van zijn zielsverwante, Aphrodite. Hij mocht haar Aphi noemen. Zij was enkele jaren geleden naar hem toegekomen om hem hulp te bieden. Ze had aangevoeld dat zijn ziel gekweld werd door een zware voorgeschiedenis en had gezegd dat ze hem daarbij kon helpen. Sindsdien hadden ze geregeld afgesproken en was zij zowat de enige geweest met wie hij echt contact kon maken.

Hij liep naar het Medical Care Center, duwde de deur open en stapte een kleine, donkere ruimte in. Hij zette zich neer op de enige stoel die er stond en sloot de ogen.

"Aphi is er niet vanavond", zei een man plots zacht.

Cyrillos opende zijn ogen en keek de kleine man aan.

"Het moet."

"Sorry," zei de kleine man, "ze is meegenomen voor een verrassingsfeestje voor haar verjaardag."

Cyrillos voelde een vreselijke woede en onmacht opkomen. Hij stond op, legde zijn tekening op de tafel en draaide zich plots om. Hij gaf de man een klap zodat die helemaal onderuitging en niet meer bewoog. Zonder om te kijken liep hij de kleine, donkere ruimte uit en liet de man voor dood achter.

Hij dwaalde de hele nacht door Athene en ging 's morgens aan boord van de eerste ferry die uit Piraeus vertrok. Het maakte hem niet uit waarheen. Hij moest gewoon weg. Als zelfs Aphi er niet meer was voor hem, kon hij beter weggaan. Hij kon niet langer in Athene blijven.

HET HEDEN

VENETIË_ CA' FARSETTI_ EVA ROSSI

“Het is een pure schande!” riep Eva Rossi terwijl ze haar golvende haren met haar linkerhand naar achteren gooide. “Gisteravond hebben jullie onze voorstellen om de impact van de klimaatverandering tegen te gaan weggestemd, en wat is er amper een paar minuten later gebeurd?”

Ze zweeg en liet haar blik meedogenloos over de gebogen hoofden van de leden van de meerderheid van de gemeenteraad van Venetië heen en weer gaan.

“Heel de wereld heeft intussen kunnen zien dat jullie beslissing on-ver-antwoord was!”

Iedereen zweeg.

De fotografen namen snel foto's van enerzijds de meerderheid die daar met gebogen hoofd zat en anderzijds van Eva Rossi die met vurige blik en opgeheven hoofd iedereen in de ban hield.

Ze keek recht voor zich uit en zweeg, want dit was geen moment van triomf. Dit was een moment van crisis in het Ca' Farsetti.

“We zijn naar hier moeten uitwijken omdat het gebouw van de Consiglio Regionale del Veneto onder water staat. Gisteravond zinderden jullie dwaze woorden nog na toen het water de raadzaal binnenliep, amper tien minuten na het einde van de gemeenteraad.”

Burgemeester Narciso Romano raapte al zijn moed bij elkaar, hief zijn hoofd op en wilde iets zeggen.

“Wacht,” zei Eva Rossi ijzig terwijl ze hem met haar donkere ogen strak aankeek, “wacht en luister voor je opnieuw stomiteiten gaat uitkramen.”

De burgemeester hapte even naar adem.

“In de voorbije honderd jaar is de zeespiegel 11 centimeter gestegen en is onze stad 12 centimeter weggezakt. Dat is 23 centimeter verschil. Twintig jaar geleden steeg de zeespiegel gemiddeld met 3,6 millimeter per jaar. Vandaag is dat twee keer zo snel.”

Eva keek de burgemeester deze keer recht in de ogen.

“En wij, Venetianen, ...”

Ze zweeg. Er liep een traan over haar wang.

“... staan weer eens aan de frontlijn omdat we ‘de stad van het water’ zijn. De mooiste stad van Italië, van Europa zelfs. Jammer genoeg wordt ze geleid door uilskuikens. Zelfzuchtige, kortzichtige politici die enkel

aan hun volgende ambtstermijn denken. Welnu, heren, als jullie geen actie durven te ondernemen, komt er geen volgende ambtstermijn... voor niemand.”

Het was muiskal in de krappe raadzaal van het Ca' Farsetti.

“De overstroming”, ging Eva verder, “die ons gisteren trof, had een springtij met een hoogte van 187 centimeter bovenop de hoogste waterstand die we in jaren gekend hebben. Het San Marcoplein staat helemaal onder water en de waterstand is hoger dan ooit. Meer dan een meter water staat er op ons geliefde plein!”

De blijvende stilte gaf haar de kracht om door te gaan met haar pleidooi. “De ravage die het water telkens aanricht, is misschien leuk voor de toeristen en voor de wereldpers. Maar voor ons is dat telkens opnieuw miserie. Niet alleen lopen honderden woningen telkens opnieuw onder water, ook ons cultureel erfgoed gaat eraan! De San Marcobasiliek is de voorbije twaalfhonderd jaar zes keer onder water komen te staan. Vier van de zes keer deden zich voor in de laatste twintig jaar. Horen jullie wat ik zeg?”

De hoofden van de meerderheid zakten nog wat dieper weg.

“Begrijpen jullie wat er aan de hand is?!” riep ze.

“Het MOSE-project...”, probeerde de burgemeester.

Eva's ogen schoten vuur.

“Ben je daar nu weer? Begrijp je dan nog altijd niet dat dat peperdure project van jou en je vriendjes ervoor gezorgd heeft dat het water ons niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk aan de lippen staat?”

Narciso kreeg een krop in de keel toen ze dat zei. Het ambitieuze plan om een dam te bouwen die bij hoogtij het water weg zou houden uit Venetië, had hem in 2003 een recordaantal stemmen opgeleverd. Het was voor hem de start van zijn politieke carrière geweest en hij had er alles voor over gehad om het te doen slagen. Hij had bedrijven en technici gevonden die het konden uitvoeren, en hij had zonder veel moeite ook het nodige budget bij elkaar gekregen. Was hij toen maar niet zo naïef geweest, verweet hij zichzelf.

“Het MOSE-project is slechts een deel van de oplossing”, raasde Eva verder toen ze zag dat de burgemeester dichtklapte. “We moeten de oorzaken aanpakken.”

“Maar wij kunnen toch niets doen aan het smelten van de ijskappen of de permafrost?” vroeg een man in een wit linnen pak die aan de rechterkant van de burgemeester zat.

“Jawel!” riep Eva verontwaardigd. “Iedereen kan bijdragen aan het actieplan om de klimaatverandering te vertragen of te stoppen.”

De man had duidelijk zijn zelfvertrouwen teruggevonden en keek haar met een spottend lachje aan.

“Kijk,” zei Eva, “onze voorstellen die jullie gisteren weggestemd hebben, betroffen onder meer investeringen in hernieuwbare energie, het aanbieden van alternatieve vervoersmiddelen, beperkingen op het gebruik van plastic en een verbod op het aanmeren van zware schepen in onze havens. Dat zijn allemaal maatregelen waarvan wetenschappelijk vaststaat dat ze kunnen helpen om de klimaatverandering tegen te gaan. Als het MOSE-project uitgewerkt geweest was zoals burgemeester Romano het ons zoveel jaren geleden beloofd had, dan hadden we de andere maatregelen geleidelijk aan kunnen invoeren. Maar er is sinds de start van het project niets, maar dan ook niets opgelost. En dus hebben we geen keuze meer.”

De burgemeester draaide zich in de richting van de man die het gewaagd had om de confrontatie met Eva aan te gaan en schudde zijn hoofd quasi onzichtbaar van links naar rechts. De man begreep de boodschap en boog zijn hoofd opnieuw, want hij beseftte dat Eva's dossierkennis over de klimaatverandering en de impact ervan op Venetië ongeëvenaard was. “Dus, mijnheer de burgemeester,” sloot Eva af, “kunt u mij uw beleidsplan inzake maatregelen tegen de klimaatverandering tonen?”

“We...”, begon de burgemeester aarzelend.

“... werken eraan”, vervulde Eva.

“Waarom...”

“... werk ik niet met uw mensen samen?” onderbrak Eva hem opnieuw. Er steeg geroezemoes op uit de perstrubune.

“Ik wil best met uw mensen samenwerken,” antwoordde ze, “maar tot vandaag is er niemand binnen uw kabinet die echt met kennis van zaken deze materie kan aanpakken. U hebt er zelfs geen budget voor uitgetrokken. U hebt in de verste verte nog niet nagedacht over een beleidsplan en u blijft zich altijd maar wegsteken achter het MOSE-project.”

“Het MOSE-project...”

“... is al die jaren een succes geweest voor de bedrijven die misbruik maken van de subsidies die ze krijgen van de stad en u kan niet anders dan het spelletje meespelen omdat ze u in de tang hebben.”

De burgemeester kneep zijn ogen samen tot ze de vorm van een dubbel-loopsgeweer kregen. Het volgende ogenblik schoot hij haar virtueel neer, want ze had zonet een zeer gevoelige snaar geraakt.

Eva besloot er nog een schepje bovenop te doen.

“Zullen uw rijke vrienden hun hand naar u uitsteken als u kopje onder gaat?”

BRUSSEL_ BRUSSELS AIRPORT_ WALKER, WILLIAM, BILLY & WILLY

Walker parkeerde de Audi e-tron op de grijsgeschilderde drop-offzone van de vip-parking op Brussels Airport in Zaventem.

“Heb je Annette gehoord net voor we de deur achter ons dichttrokken?” vroeg Walker lachend aan Willy. “Jullie moeten zeker en vast het Erechteion gaan bezoeken.”

“Wat is het Erechteion?” vroeg Willy.

“Het Erechteion wordt samen met het Parthenon en de Akropolis in een adem genoemd als men het over de belangrijkste bezienswaardigheden van Athene heeft”, gromde William. “Die tempel staat bekend voor de kariatiden, de vrouwenbeelden die het dak van de tempel ondersteunen.” “Ik denk dat ik die feministische peptalk van Annette begrijp”, zei Willy.

“Waarschijnlijk zit Mae er ook voor iets tussen.”

De mannen schoten in de lach, stapten uit en haalden hun handbagage uit de kofferbak van de auto.

“Iedereen ingecheckt?” vroeg Billy terwijl ze de straat overstaken en het luchthavengebouw binnenstapten.

“Euh... nee,” reageerde William, “hoe zou dat nu al kunnen? We komen toch pas aan in de luchthaven?”

“William,” lachte Billy, “tegenwoordig kan je van tevoren online inchecken...”

William keek hem schaapachtig aan. De anderen schoten in de lach.

Anderhalf uur later vloekten Walker, Willy en Billy binnensmonds toen William er door de groundhandling crew uitgepikt werd voor een upgrade naar businessclass.

“Sorry, vrienden,” lachte hij toen hij prioriteit kreeg om aan boord te gaan, “ook luchtvaartmaatschappijen moeten prioriteiten stellen en zo te zien is Brussels Airlines daar zeer goed in.”

Toen Walker, Billy en Willy even later ook aan boord gingen, zagen ze William op de tweede rij zitten, druk in gesprek met een al iets oudere blondine. Willy schraapte even zijn keel toen hij langs William liep, maar werd compleet genegeerd.

“Ik dacht dat het mijn vrijgezellenuitstap was, maar blijkbaar heb ik me vergist”, fluisterde Billy tegen Walker toen ze hun eigen stoelen achteraan in het vliegtuig gevonden hadden.

Drie uur later zette de piloot het vliegtuig zachtjes aan de grond op Griekse bodem. William nam afscheid van de dame en gaf haar galant een kus op de wang terwijl ze discreet haar visitekaartje in zijn hand duwde. “Heb je dat gezien?” fluisterde Willy tegen de anderen toen ze net de boardingbridge verlieten en de terminal betraden.

“Wat?” vroeg Walker.

“William...”, begon Willy, maar hij kreeg de kans niet om zijn zin af te maken, want William kwam naar hen toe gelopen.

“William wat?” vroeg Walker.

“Ja,” herhaalde William, “William wat?”

“Niets,” gromde Willy, “laat maar vallen.”

“William,” zei Billy toen ze buiten stonden, “ik moet eerlijk bekennen dat ik een beetje ongerust ben sinds je koste wat het kost de organisatie van deze trip op jou wilde nemen.”

“O ja?” vroeg William met onschuldige blik. “Waarom?”

“Wel euh...,” ging Billy verder, “toen we op de luchthaven aankwamen en je nog niet eens inge...”

Billy slikte zijn woorden in toen hij het geheimzinnige glimlachje om Williams lippen zag verschijnen.

“Wel godverdomme,” vloekte Billy, “die upgrade was van tevoren geregeld.” William deed alsof zijn neus bloedde.

“Billy,” kwam Walker tussenbeide, “laat het zo, jongen. We zijn hier om jouw vrijgezellenfeest te vieren. Bovendien hoef je je geen zorgen te maken, want onze vriend hier heeft Annette gevraagd om alles te regelen.”

Nu was het William zijn beurt om Walker verbaasd aan te kijken.

“Tja,” ging Walker verder, “ze heeft alles toegegeven net voor ze de derde keer...”

Willy voelde aan dat dit mogelijk slecht zou aankomen bij William en onderbrak Walker net op tijd.

“Een geluk dat je Mae niet gevraagd hebt om alles te regelen,” zei hij snel, “want dan zouden we straks met ons vieren in een derderangshotel slapen vlak bij de luchthaven.”

Iedereen schoot in de lach.

“Oké,” zei William, “volg me maar.”

Een beetje verderop stond een man in maatpak met een iPad met ‘Mr Vandiesel’ erop.

VENETIË_ CANAL GRANDE_ EVA ROSSI

Eva liep met fikse tred langs het Canal Grande en keek, door haar tranen heen, weemoedig naar de heen en weer varende gondels. Het geluid van haar stiletto's klonk als het tikken van een klok die onverstoord aftelt. Het was net dat geluid dat haar terugbracht naar de muffe werkkamer van haar vader in haar jeugd.

Haar vader was 39 jaar toen ze geboren werd als jongste in een nest van drie. Ze herinnerde zich hem als de rustige academicus die zowel aan de universiteit van Venetië als aan die van Padua doceerde. Hij trok zich vaak meteen terug in zijn werkkamer als hij thuiskwam. Ze hoorde weer de tikkende klok die daar stond.

Ze sloeg linksaf, liep tot aan de steiger en stapte op de bijna vertrekkensklare gondel. De boot vertrok en zette koers naar de eerstvolgende halte aan de andere oever van het Canal Grande.

De lichten in de huizen en de andere boten gaven de stad iets mysterieus. Voor het eerst sinds ze vertrokken was uit de chaotische raadzaal, kon ze weer diep ademen. Het water maakte haar rustig. Ze had verwacht dat

het lastig zou worden tijdens de vergadering, maar dat Narciso zo in zijn schulp zou kruipen, had ze niet gedacht. O, wat haatte ze hem als hij zo deed! En dan te denken dat ze hem ooit zo liefgehad had...

Een metaalachtige stem kondigde aan dat de boot zo meteen bij San Silvestro zou aanleggen. Amper een minuut later stapte ze uit en liep in de richting van de Campo San Polo. Toen ze wilde oversteken, zag ze hem staan.

De rotzak heeft zijn privéwatertaxi gebruikt, dacht ze bij zichzelf terwijl ze wilde doorlopen zonder hem aan te kijken.

“Eva,” sprak Narciso, “we moeten praten.”

De klank van zijn stem liet haar hart even overslaan, maar ze herpakte zich en draaide zich met een ruk om. Instinctief zette hij een stap achteruit en trok zo de aandacht van een aantal voorbijgangers.

Eva beseftte dat het geen goed idee was om publiekelijk een confrontatie aan te gaan en knikte.

“Wat stel je voor?”

“Jouw appartement?”

“Haal je maar niets in het hoofd, want je weet dat ik...”, begon ze.

Hij knikte omdat hij wist wat ze wilde zeggen. Ze draaide zich weer om en liep verder naar de Campo San Polo. Hij liep achter haar aan, maar bleef bewust ongeveer een meter achter haar.

“Wil je nog altijd niet met mij gezien worden?”

Hij antwoordde dat hij geen extra aandacht wilde trekken.

“Je meent het”, gromde ze.

Een paar minuten later opende ze de deur van het huis waarvan ze zelf het dakappartement bewoonde en de rest verhuurde. De burgemeester glipte snel achter haar binnen.

“Het lijkt wel alsof je naar de hoeren gaat”, merkte Eva plagend op.

Hij zweeg en liep achter haar aan de trap op.

“Wat zal het zijn?”

Hij wilde haar antwoorden dat hij wel iets sterks kon gebruiken, maar hield zich in.

“Mag ik gaan zitten?”